

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

3. Acceptans donationem omnium, an obligetur ea restituere?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

natione omnium reseruet sibi quis aliquam partem, certe non valde modicam, sed huiusmodi, ut ea reservata, censetur ab homine prudenti non remanere donationem bonorum moraliter omnium. Idem etiam, quando quis sibi reservat usufructum, vel lus aliquod, quæ si nullo modo non sint modici valoris; posset enim hæc donator vendere, & de pretio testari. Non sic, si donet omnem suam hereditatem; tunc enim invalide donaret, quia tunc de nihilo testari posset, cum sic, omnia donasset. *Lege Dicastil. de Inst. l. 2. r. 5. d. b. 3. n. 48. Mol. d. 280. v. Sed dubium postremo est, alioque.*

Secundò, donatio omnium, facta causæ piæ, est valida, quia est iuxta consilium Domini: *Vade vende omnia, & da pauperibus.* Contrà quod Iura Civilia aliquid statuerent, non valent. Ita Hurtad. Layman, Vadignus, alique tum Theologi, tum Iurisperiti apud Dianam p. 2. tract. 6. ref. 41. qui rejicit Catamæi contrarium.

Hinc etiam ut vult Sanch. tom. 2. sum. l. 7. c. 1. n. 19. reduci potest renuntiatio omnium bonorum, quam exhibent illi, qui Religiosam eligunt vitam; id enim etiam pertinet ad animæ salutem, estque de ejusdem Domini consilio: *Et sequere me.*

3. Tertiò, donatio onerosa omnium bonorum valida est, quia per illam aliud accipit donator, de quo disponere jam poterit.

4. Propter similem rationem ductam ab onere, alienationem, vel donationem omnium bonorum factam causâ dotis filio, vel filia à Patre, immò & à Matre, paterque apud Marium Cutelli tom. 2. de donat. disc. 1. spec. 1. & quoad Matrem colligitur ex eodem ibidem, disc. 3. spec. 4. initio, putant, validam esse, quia omnes communiter concedunt, hanc non esse donationem, sed necessitatem onerosam collocandi filios, filiasque matrimonio, quod tamen alii apud eundem negant, nam sic donatis omnibus bonis uni ex filiis ob ejus nuptias, demeretur legitima aliis, quod efficacissimum est argumentum pro negantibus.

5. Quæres: Concesso, quod ejusmodi donatio omnium facta causâ dotis, sit revocanda, expectandane esse mors conjugis, ut donatio revocetur, an statim poterit revocari, mortuo Patre?

Respondet idem Cutelli ibidem, disc. 1. spec. 2. dicens sententiam asserentem expectandam esse conjugis mortem, esse fortioribus argumentis vallatam. Ipsum lege.

6. Donatio omnium bonorum inter fratres valida est, ex Iulio Claro, cum Bonacina loc. p. 5. Rebell. quem citat, sequiturque Diana part. 8. tract. 9. ref. 38. & 40. & Rebellio, idque ob favorem servandæ agnationis, seu propriæ familiæ. Aliqui tamen id non admittunt. Lege citatos.

7. Porro, quando dicta donatio inter fratres est reciproca, seu colligata, ut: *Tibi fratri meo dono omnia bona mea, & tu mihi omnia tua, quid dicendum?*

Respondet, duobus modis id fieri continget. Primò, in recompensationem, ut sit sensus: *Si tu des mihi tua, ego invicem tibi donabo mea, & tunc, valida esset donatio, perinde, ac valeret inter extraneos; hæc enim non est donatio, sed commutatio.* Secundò, non in recompensationem, sed absolute sic: *Dono liberaliter tibi fratri meo, tu verò independentem ab hac mea donatione dicas: Ego tibi liberaliter dono mea, & tunc, licet inter extraneos hæc sit clarè nulla, & invalida, quia est donatio pura ex parte utriusque (vel saltem ex parte alterius donantis prius, in eo casu, quo, qui posteriùs donat, donaret ad retribuendum) tamen inter fratres, si sequaris Iulium Clarum allatum num. 6. validam, pronuntiabit donationem, at invalidam, si teneas cum aliis ibidem contrariis. Sed hæc Iurisperiti latius, de quibus non minùs latè Ofiate tom. 2. de contr. r. 10. d. 30. Theologus, alique ab eodem citati.*

§. III. Acceptans Donationem omnium bonorum, an obligetur ea restituere?

1. Id enim verò pertinet ad moralem Theologum, de quo dico, cum, qui accepit ejusmodi bona, eaque possidet, non teneri illa restituere, donec à donatore repetantur, quia ex una parte Iura non faciunt inhabilem donatarium ad retinendum, sed solum concedunt donatori facultatem exigendi, seu revocandi, ut habet Lessius, Rebellius, Torrianus, Filiucius, quos citat in simili, sequiturque Bonac. d. 3. de contr. r. 13. part. 5. num. 6. & ex alia, dum donator non reperit, cum possit, ut supponimus, cedit juri suo, & consentire censetur retentioni alterius. Ita Villalobos, Rodriq. alique apud Dianam p. 8. tract. 4. ref. 39.

2. Sed hic restat dubium, An statim, ac donator privatum requirit res ipsi donatario per prædictam donationem omnium bonorum donatas, obligetur donatarius restituere, an potius possit expectare sententiam iudicis?

3. Respondeo statim, nec posse expectare iudicis sententiam. Ratio est, quia donatio ipsa est invalida, nec solum invalidanda: ergo dominium ejusmodi rerum donatarum est apud donatorem, ipsæque omnino debentur: antea verò solum retinere poterat, quia, ut dictum est, præsumebatur donator cedere juri suo, Ita mihi videtur esse discurrendum.

§. IV. An Donatio omnium bonorum juramento vallata sit valida?

1. Iurisperiti communiter docent, esse invalidam, & revocari à donatore posse. Ratio est (inquiunt) quia ejusmodi donatio est contra bonos mores.

2. Sed refragantur Theologi, Molina, Lessius, alique, quos refert, loquiturque Delugo, d. 23. de Inst. à num. 163. quibus adde Bonacinam, d. 3. de contr. quest. 13. p. 6. num. 1. & Ofiate tom. 2. de contr. tract. 9. d. 11. sect. 6. n. 31. Vide etiam Dianam p. 8. tract. 4. ref. 43. citantem Suar. & Valsq. ii enim aiunt, ejusmodi donationem, & validam esse, & non posse à donatore revocari. Ratio est (inquiunt) quia, quamvis ejusmodi donatio prodiga sit, & consequenter non solum contra bonos mores politicos, sed etiam morales; est enim saltem peccaminosa venialiter, unde non possit confirmari Iuramento, quod non est vinculum iniquitatis; tamen id, quod promittitur sub dicto Iuramento, de quo loquimur, est, nolle revocare donationem jam factam, quod licitum est (aiunt) cum nemo prohibeatur nolle revocare donationem, quam libere facit.

3. Profectò tantorum virorum pace hæc doctrina, vel nimis obscura est, vel nequaquam vera. Sic ergo est planè distinguendum: Aliud est donare cum juramento: aliud promittere item cum juramento, se non revocaturum jam donata, ut per aliam occasionem rectè, distinguit Cast. tom. 3. tract. de Iur. d. 2 p. 8. à n. 6. Iuro, v. g. me nunc tibi donare equum: ecce donationem juratam. Deinde juro, hanc donationem jam tibi factam me non revocaturum, etiamsi adveniat casus, in quo libere revocare possem. Ecce promissionem non revocandi, quod donatum est. Pari modo Testamentum condo, juroque, illam esse meam ultimam voluntatem: at non propterea me sic privo potestate illud revocandi, seu habendi postea aliam voluntatem. Quod si jurem, me Testamentum illud jam factum non revocaturum, tunc profectò promitto per promissum Iuramentum aliud diversum à Testamento; juro, enim Testamentum factum non revocare, & hoc Iuramentum, seu promissionem juratam debere omnino servari, diximus alibi, quia hæc non revocatio, nullibi, est prohibita.

4. Sic ergo in casu nostro, si juro, me tibi donare omnia bona, tum donatio, tum Iuramentum huic donationi adhærens